

Gustav Krklec - ZAVIČAJ

1

Poslije mnogo svijeta i zemaljskih jeza,
pokajničkog grijeha i zanosne strave,
vratit ću se hladu tvojih bijelili breza
i ljepoti neba i mirisu trave.

Znat ću da sam bio donkihotski blažen,
vitez na magarcu i strah vjetrenjača;
utjehama mučen, okrutnošću mažen,
sa suzom u smijehu, s radošću sred plača.

I da mi je mnoga ugašena tuga
dala više nego sva beskrajnost sreće,
i da mi je jesen bolesna i duga
često bila više negoli proljeće.

Znat ću da sam pio iz svakoga vrela,
živio o bijelom i o crnom kruhu,
i da mi je mnoga pjesma nevesela
ostala u vlaku, vjetru i uzduhu.

Znat ću tajnu svijeta, pečat prolaznosti,
tiho vrenje krvi, strasti vrtoglave,
i sva čuda bit će događaji prosti:
veza čvrstog sna sa podlostima jave.

Umoran od svega, upoznat sa svime,
ispaćen od svačeg, neutješan, žedan,
bit ću opet vrijedan breze, posestrime,
bit ću opet cijelim srcem tebi predan.

Sav se dati tvojem blagoslovu tajnom,
zavoljeti oblak, stablo, grm i pticu.
Zaspati u tvome cvijeću zavičajnom,

s osmijesima neba ma umornom licu.

2

Zaspati u cvijeću poslije mnogo sjaja
bjelosvjetske bijede, besanice, bdjenja,
i slušati u snu pjesmu zavičaja
punu otkrovenja.

Moj oblače bijeli, moje bijelo janje,
hoćeš li s nebeskih staza k meni sići.
Eto, tu je i tiha livada i granje,
tu su potočići.

Moja ptico laka, sestrice oblaka,
hoćeš li u krošnji jasike i duda
zapjevati pjesmu o prokletstvu mraka
i crnih zabluda.

Noći, noći moja, hoćeš li u svilu
ogrnuti zemlju punu pomrčina
od radosti što si našla u svom krilu
izgubljenog sina.

Bit ću val u moru, list u vihorima
zrno u pustinji, mrtav zvuk u zvonu,
a ipak će srce na dnu svom da ima
i nebo i zemlju, cijelu vasionu.

3

A kad jutro grane
kroz zelene grane,
bit će moje kose
pune svijetle rose.

Bit će srce vjerno
sretno neizmjeno,
bit će duša pjana
od novoga dana.

Umor zaostao
nestat će sa lica.
Bit ću opet kao
vjetar, oblak ptica.

Gustav Krlec